

T IS WINTER een gedicht uit 1859 door J.J. Cremer (1827-1880).

't Is winter daar buiten,
Gebloemd zijn de ruiten,
De koude nijpt fel;
Veel zijn er die vragen,
En lijdende klagen,
Wij hebben het wél!

Gebrek wordt geleden,
In dorpen en steden,
Alom is er nood;
Wij hooren van rampen,
Waar armen mee kampen;
Wij hebben ons brood!

Slechts brood? Neen, hoe telde ik
Gods gaven; hoe meldde ik
Zijn weldaden groot?
Hij stolde de vlieten,
De bron van 't genieten,
Die stremt Hij ons niet.

Wat weldaan! wat goedheid!
Wat weelde en wat zoetheid
Aan ons... wie zijn wij...?
Verkoren uit velen,
Gods gunsten te deelen,
In 't barre getij!

Waarom... Maar te vragen,
Zou 't weldoen verklagen
Van 't alwijs beheer.
Elk kreeg hier op aarde
Zijn deel, maar de waarde
Eischt God eenmaal weer.

't Is prijslijk te smaken,
Bij 't nimmer verzaken,
Van 't rent, dat ons bindt;
Wij mogen gerust zijn
Bij 't dankend bewustzijn:

Tot weldoen gezind.

't Is winter daar buiten,
Maar komt dat we ontsluiten
De harten vol gloed;
Die gloed zal verwarmen
De koude der armen;
Wij hebben 't zoo goed.

7 juni 2025.

www.jacobcremer.nl